

27.11

КЖ.11347/06

У ИМЕНА НАРОДА СРБИЈЕ

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Николе Латиповића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном поступку против оптужених:

- Небојше Стојковића, због извршења кривичних дела неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, неовлашћеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, изнуде у покушају из члана 180. став 1. Кривичног законика РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ.

- Драгана Савовића, због извршења кривичних дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, фалсификовања исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије, неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ.

- Ненада Нерића, због извршења кривичних дела неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, неовлашћеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ Републике Србије, кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ у вези члана 33. КЗ, кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ.

- Горана Павловића, због извршења кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, неовлашћеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, те више кривичних дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ Републике Србије.

- Предрага Вујинића, због извршења кривичних дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, неовлашћено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, фалсификовања исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије.

- Синише Плавшића, због извршења кривичних дела неовлашћено држање и стављање у промет опијумних дрога из члана 245, став 1, КЗ СРЈ, неовлашћено држање оружја и експлозивних материја из члана 348, став 3, у вези става 1, КЗ.

одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, пуномоћника оштећених као тужилаца породице Божовић и Секузић, адвоката Зорана Кнежевића, бранилаца оптужених и оптужених лично Драгана Савовића, Горана Павловића и Предрага Вујићића, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. број 981/03 од 27.2.2006. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, дана 25., 26. и 27. октобра 2006. године у присуству, пуномоћника оштећених као тужилаца (породице [REDACTED] адвоката Зорана Кнежевића, окр. Драгана Савовића и његових бранилаца адвоката из Београда Вуковић Ивике и Владимира Пријовића, окр. Горана Павловића и његовог браниоца адвоката Немање Васиљевића, окр. Предрага Вујићића, окр. Пенада Перића, браниоца окр. Стојковић Небојине, адвоката из Београда Зоре Добричанин - Никодиновић, браниоца оптуженог Горана Павловића адвоката из Београда Мирослава Тодоровића, те у присуству адвоката Момчила Мишића, а у одсуству Републичког јавног тужиоца, тужених Небојине Стојковића и Синише Плавшића, као и бранилаца окривљеног Предрага Вујићића, адвоката Миле, Ч. Јанковић, и оптуженог Пенада Перића адвоката Пенада Буље, уредно обавештених о дану и часу одржавања седнице већа, донео је 27.10.2006. године

ПРЕСУДУ

Уважавањем жалби пуномоћника оштећених као тужилаца (породице [REDACTED] и [REDACTED] адвоката Зорана Кнежевића, окр. Драгана Савовића и његових бранилаца, адвоката Немање Васиљевића и Момчила Мишића, Предрага Вујићића и његовог браниоца адвоката Миле Ч. Јанковић, те бранилаца оптужених Небојине Стојковића - адвоката Зоре Добричанин - Никодиновић и Боривоја Боровића, бранилаца оптуженог Пенада Перића, адвоката Пенада Буље, те браниоца окр. Синише Плавшића, адвоката из Београда Мирослава Тодоровића, и по службеној дужности: пресуда Окружног суда у Београду К. бр. 981/03 од 27.2.2006. године

1. ПРЕНАЧУЈЕ СЕ у односу на оптужене Небојину Стојковића, због кривичног дела изиуде у покушају из члана 180, став 1, КЗ Републике Србије у вези члана 19, КЗ СРЈ, и у односу на оптуженог Предрага Вујићића, због кривичног дела фалсификовања новца из члана 233, став 3, у вези става 1, КЗ РС угодико, што Врховни суд Србије, налазећи да су кривично-правне радње описане у првостепеној пресуди у односу на ова кривична дела правилно оцењене и квалификоване, О С У Ђ У Ј Е, оптуженог Стојковић Небојину на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а оптуженог Вујићић Предрага на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, у које се оптуженима има урачунати време provedено у

притвору од 29.3.2003. до 27.2.2006. године, док се у односу на оптужене Драгана Савовића и Горана Павловића првостепена пресуда пренаучује у погледу правне оцене дела, уколико што се кривично-правне радње оптужених Савовића и Павловића из изреке пресуде које су биле правно оквалитиковане као три кривична дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије, правно оцењују као продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије а за која кривична дела их Врховни суд О С У Ђ У Ј Е и то оптуженог Савовић Драгана и окр. Павловић Горана на казну затвора у трајању од по 8 (осам) месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 29.3.2003. године на надале.

II. УКИДА СЕ У осуђујућем делу: у односу на окр. Стојковић Небојшу, Савовић Драгана, Перић Ненада, Павловић Горана, Вујић Предрага и Павловић Сашу у делу, у којем су првостепеном пресудом оптужени кривим због извршења кривичних дела неовлашћеног држања и стављања у промет онојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ у стицају са кривичним делом неовлашћеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, у вези члана 33. КЗ;

- у односу на оптуженог Драгана Савовића, због кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ извршеног на штету Мирослава и Мирјана Секулић, као и због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, извршеног на штету општееног Жунић Желька;

- у односу на оптуженог Драгана Савовића и Горана Павловића, због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ, извршеног на штету Божицара и Миодрага Словића;

- у односу на оптуженог Горана Павловића, због извршења кривичног дела тешка крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, извршеног на штету општееног Марјана Косића.

У ослобађајућем делу:

- у односу на оптуженог Небојшу Стојковића, због извршења кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, извршеног на штету Мирјане Секулић и сада пок. Мирослава Секулића;

- у односу на оптужене Небојшу Стојковића, Драгана Савовића и Ненада Перића, због кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, извршеног на штету Снежане Митровић и сада пок. Веселина Боковића,

и у наведеном делу се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

III. Пресуда Окружног суда у Београду К. број 981/03 од 27.2.2006. године у осталом делу остаје неизмењена.

IV. Жалба Окружног јавног тужиоца у Београду, изјављена због одлуке о кривичној санкцији из члана 367. став 4. у вези члана 371. став 1. ЗКП у односу на окривљене Стојковић Небојшу, Савовић Драгана, Перић Пенада, Павловић Горана, Вујисић Предрага и Шавишић Синишу, за сада је беспредметна.

V. Према оптуженима Драгану Савовићу и Горану Павловићу продужава се притвор по решењу неистражног судије Окружног суда у Београду Ки. број 557/03 од 17.4.2003. године, и исти ће трајати до даље одлуке суда.

Образложење

Нобитјаном првостепеном пресудом, оглашени су кривим: Небојша Стојковић, Драган Савовић, Пенад Перић, Горан Павловић, Предраг Вујисић и Синиша Шавишић, због извршења кривичног дела неовлашћено држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ у епитицију са кривичним делом неовлашћеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, те су свим окривљенима осим окривљеном Горану Павловићу утврђене казне затвора у трајању од по три године, а окривљеном Павловићу у трајању од по 4 године за свако од ових дела, оптужени Стојковић је оглашен кривим због кривичног дела изиуде у покушају из члана 180. став 1. КЗ Републике Србије у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године, оптужени Драган Савовић за кривично дело тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ извршеног према [REDACTED] и сада покојном [REDACTED] за које му је утврђена казна затвора у трајању од 30 година, као и због кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије у односу на оштећеног [REDACTED] за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 године, као и за три кривична дела фалсификовања неправде из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије, за које су му утврђене казне затвора у трајању од по 3 месеца, и за кривично дело разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ извршено, на штету оштећених [REDACTED] и [REDACTED] за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 година, због ког кривичног дела је, дакле разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ у односу на [REDACTED] оглашен кривим и окривљени Горан Павловић, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од 5 година, који је истовремено оглашен кривим и за извршење три кривична дела фалсификовања неправде из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије и за која су утврђене казне затвора у трајању од по 5 месеци за свако кривично дело, те је најзад због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, које је окривљени Павловић извршио у односу на оштећеног [REDACTED] за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године. Оптужени Предраг Вујисић је осим за кривична дела из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, за која је оглашен кривим како је напред

напоменуто, осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца и због извршења кривичног дела фалсификовања исправе из члана 233, став 3, у вези става 1, КЗ РС, да би првостепени суд, пошто је оптуженом Перић Ненаду на основу одредбе члана 62, став 1, КЗ узео као утврђену казну затвора у трајању од 3 месеца, на коју је осуђен пресудом Другог општинског суда у Београду К. број 566/02 од 10.6.2003. године, која је, преиначена пресудом Окружног суда у Београду Кж. 2839/03 од 6.10.2003. године а због кривичног дела из члана 33, став 1, ЗОМ-а Републике Србије, окривљеном изрекао јединствене казне затвора и то:

- окр. Стојковић Небојни у трајању од 6 година и 6 месеци,
- окр. Савовић Драгану у трајању од 30 година,
- оптуженом Ненаду Перићу у трајању од 5 година и 8 месеци,
- окр. Павловић Горану у трајању од 10 година,
- окр. Предрагу Вујисићу у трајању од 5 година и 8 месеци,

- окр. Плавшић Синиша у трајању од 5 година, у које казне им се има рачунати време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки. број 557/03 од 17.4.2003. године, то окр. Стојковић Небојни, Перић Ненаду и Вујисић Предрагу од 17.4.2003. године када су лишени слободе па до 27.2.2006. године када је према њима притвор укинут, а окр. Плавшић Синиши од 11.4.2003. године када је лишен слободе до 25.2.2005. године када је пуштен на слободу а окривљенима Савовић Драгану и Горану Павловићу по истом решењу који се притвор има рачунати од 11.4.2003. године од дана лишења слободе, па надаље.

Оштећени

су у смислу одредбе члана 206, став 2, ЗКП упућени на грађанску парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пообијаном пресудом према окривљенима је на основу члана 87. Кривичног законика изречена мера безбедности:

- према окр. Павловић Горану одузимање предмета и то једног пиштоља марке ЦЗ 99 са три оквира и 45 комада муниције за него, једног пиштоља марке ТТ М-57 ЦЗ, фабричког број Ц 936, црне боје са оквиром и 9 метака, калибра 7,62 мм, једног мини никлованог пиштоља са првим рукохватом чешке производње са 6 комада метака калибра 6,35 мм.

- окр. Стојковић Небојни, Савовић Драгану, Перић Ненаду, Вујисић Предрагу и Плавшић Синиши – одузимање предмета и то: пиштоља марке ЦЗ М-88, калибра 9 мм, фабричког броја 62634, пиштољ марке "Берета", фабричког броја М-41643 са приушничем, пиштољ марке "Стар", пиштољке производње

фабричког броја 1215455, пиштољ калибра 6,35 мм, непознатог произвођача са оригиналним фабричким бројем, револвер "колт магнум" Ц-357 ЦЗ, оригиналног фабричког броја, аутоматски пиштољ "хеклер", фабричког броја 00681, аутоматски малокалибарски пиштољ словеначке производње, фабричког броја 3669, аутоматска пушка модел 92, фабричког броја 10311, аутоматска пушка модел 70-А, фабричког броја П-4731, пушка пумпарница марке "мозберг", фабричког броја К-223033, пластички експозив "пенетрит" у количини од 1.515,16 грама, паковање пластичког експозива марке "пенетрит" у количини од 200,10 грама, експозив ГНТ у количини од 439,16 грама, 1 бојева ручна бомба М-75 број 9803, комплетна са експлозивним пуњењем и упаличем, 4 вежбовне детонаторске кашнеле бр. 8, 2 детонаторске кашнеле бр.8 са алуминијумском конузицом, 1 електрична детонаторска кашнела бр. 8, 6 метара спорогорувег штапина, као и муниција 8 пуних оквира за аутоматску пушку калибра 7,62 мм, 50 комада натрона калибра 12 мм, 9 кутија од по 70 комада метака калибра 7,62 мм пиштољских, 50 комада малокалибарске муниције калибра 22 мм, 1 паковање од 25 комада пиштољске муниције типа "берега", 5 окривра муниције за хеклер, 5 метака калибра 7,62 мм и 7 метака револверских 357.

Према окр. Савовић Драгану одузимање предмета и то: 1 аутоматске пушке марке ЦЗ М-70, калибра 7,62 x 39 мм, фабричког броја 692836.

Према окр. Павловић Горану одузимање предмета и то: опијне дроге 1.634,47 грама хероина и 174,51 грама кокаина.

Истом пресудом оптужени су обавезни у смислу члана 196. ЗКП у вези члана 193. став 2. тач.1, 3. и 9. ЗКП, да на име трошкова кривичног поступка плате износ и то:

- окр. Стојковић Небојна износ од 54.520,00 динара од чега на име трошкова вештачења износ од 28.000,00 динара, на име трошкова довођења износ од 6.520,00 динара и на име судског наплатила износ од 20.000,00 динара.

- окр. Савовић Драган износ од 96.270,00 динара од чега на име трошкова вештачења износ од 60.000,00 динара, на име трошкова брашноца по службеној дужности износ од 9.750,00 динара, на име трошкова довођења износ од 6.520,00 динара и на име судског наплатила износ од 20.000,00 динара.

- окр. Петрић Ненад износ од 72.020,00 динара од чега на име трошкова вештачења износ од 28.000,00 динара, на име трошкова брашноца по службеној дужности износ од 17.500,00 динара, на име трошкова довођења износ од 6.520,00 динара, а на име судског наплатила износ од 20.000,00 динара.

- окр. Павловић Горан износ од 26.520,00 динара од чега на име трошкова довођења износ од 6.520,00 динара, а на име судског наплатила износ од 20.000,00 динара.

- окр. Вујисећ Предраг износ од 44.020,00 динара од чега на име трошкова браниоца по службеној дужности износ од 17.500,00 динара, на име трошкова довођења износ од 6.520,00 динара, а на име судског паунала износ од 20.000,00 динара.

- окр. Плавшић Симића износ од 23.950,00 динара од чега на име трошкова на име трошкова довођења износ од 3.250,00 динара, и на име судског паунала износ од 20.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде.

Побијаном пресудом под II а на основу члана 355. тачка 3. ЗКП оптужени Стојковић Небојна, Павловић Драган, Перић Ненад и Павловић Горан ослобођени су од оптужбе да су извршили и то:

- окр. Стојковић Небојша кривично дело тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ у вези члана 33. КЗ, извршеног на штету [REDACTED] и сада покојног [REDACTED] те кривично дело разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика, заједно са оптуженим [REDACTED] Драганом и Павловић Гораном а у односу на оштећеног [REDACTED]

- окр. Стојковић Небојна, Савовић Драган и Перић Ненад, због извршења кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, извршеног на штету [REDACTED] сада покојног [REDACTED]

- оптужени Стојковић Небојна и Павловић Горан због извршења кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика извршеног на штету оштећеног [REDACTED] а заједно са окр. Павловић Драганом,

- оптужени Перић Ненад, због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. Кривичног законика у односу на оштећеног [REDACTED]

На основу одредби члана 206. став 2. ЗКП оштећени [REDACTED] отац и супруга покојног [REDACTED] Упућени су ради остваривања имовинско-правног захтева на грађанску парницу, док је у ослобађајућем делу пресуде, под II на основу члана 197. став 1. ЗКП одлучено да трошкови кривичног поступка у односу на ослобађајући део пресуде падне на терет буџетских средстава сула.

Изреком побијане пресуде под III на основу члана 354. став тачка 1. ЗКП одбијена је оптужба да су окривљени Павловић Горан у току децембра 2002. године и у току 2003. године извршило 9 кривичних дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ Републике Србије, окр. Плавшић Симића, Перић Ненад, кривично дело тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ Републике Србије као саизвршници у вези члана 22. ОКЗ на штету предузећа "Уфа медиа", те окр. Перић

Ненад као самостални извршилац три кривична дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ Републике Србије извршених на штету продавнице "Фото Маја". [REDACTED] и [REDACTED], а све услед одустајка јавног тужиоца гођења у односу на наведена кривична дела под III изреке пресуде, у ком смислу је у овом делу, одлучно, по одредбама члана 197. став 1. ЗКП да трошкови кривичног поступка везано за одбијајући део пресуде, падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду, због одлуке о кривичној санкцији у односу на све оптужене, предлажући, да Врховни суд Србије, као другостепени преначи првостепену пресуду и оптужене Стојковића, Савовића, Перића, Павловића, Вујисића и Плавшића осуди на строже казне:

- пуномоћник општених породица [REDACTED] и [REDACTED] адвокат Зоран Кнежевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у односу на ослобађајући део пресуде, у вези кривичног дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. у вези члана 33. КЗ, а извршеног на штету покојних [REDACTED] уз жалбени предлог да Врховни суд Србије првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно суђење у односу на оптужене Стојковића, Савовића и Перића, такође уз предлог, да се пуномоћник обавести о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП;

- бранилац оптуженог Стојковића, адвокат Зора Добрничанин Николиновић, побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или пак да се иста преначи и оптужени ослободи од оптужбе или да му се изрекне блажа кривична санкција. У жалби је поднет предлог за обавештавањем о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог Небојше Стојковића, адвокат Боривоје Боровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда преначи у осуђујућем делу и оптужени Стојковић ослободи од оптужбе, или пак да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење, предлажући, да се оптужени и бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП;

- оптужени Драган Савовић, лично, као и његов бранилац, Ивица Вуковић, побијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење, уз захтев

да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда у смислу члана 375. ЗКП;

- бранилац оптуженог Невада Перића, адвокат Ненад Буља, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или пак да се нека преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, предлажући да се он као бранилац обавести о седници већа другостепеног суда;

- оптужени Горан Павловић, лично, као и његов бранилац адвокат Немања Васиљевић из Београда, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, уз предлог да бранилац буде обавештен о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог Предрага Вујицећа, адвокат Мила Чајанковић, као и окривљени лично, подијајући првостепену пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или пак да се нека преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, предлажући да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда;

- бранилац оптуженог Синише Плавшића, адвокат из Београда Мирослав Годоровић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење пред првостепеним судом, а уз жалбени предлог да се бранилац и оптужени обавесте о седници већа другостепеног суда.

Браниоци оптужених Небојше Стојковића адвокат Боривоје Боровић, Горана Павловића адвокат Немања Васиљевић, као и окривљеног Драгана Савовића адвокат Ивица Вуковић поднели су писмене одговоре на жалбу Окружног јавног тужиоца предлажући да нека, као неоснована, од стране Врховног суда Србије, као другостепеног, буде одбијена.

Републички јавни тужилац у Београду је својим дописом Ктж. број 1474/06 од 17.7.2006. године, предложио да се као неосноване одбију жалбе које су против првостепене пресуде изјавили окривљени Савовић, Павловић и Вујицећ лично, као и жалбе свих бранилаца окривљених а да, Врховни суд Србије као другостепени, преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни тако што ће свим оптуженим изрећи стоже казне по закону.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у

присуству пуномоћника оштећених породица [REDACTED] и [REDACTED], Зорана Кнежевића, адвоката из Београда, те оптужених Драгана Савовића, Горана Павловића, Предрага Вујићића и Ненада Перића, бранилаца оптужених адвоката Зоре Добричанин, Николиновић, Немање Васиљевић, Владимира Пријовића, Момчила Мишића и Ивице Вуковића и Мирослав Годоровић, с тим да је за оптуженог Небојшу Стојковића враћена доставница са напоменом да се одселио са дате адресе, а о повој адреси није обавестио суд, док су оптужени Сипина Плавнић као и браниоци Ненад Буџа, Мила Јанковић, адвокати из Београду, о седници већа, којој присуствовали уредно обавештени.

На седници већа, размотрени су списи предмета, заједно са првостепеном пресудом, изјављеним жалбама као и писменим одговорима на жалбу Окружног јавног тужноца у Београду, па је Врховни суд, након оцене истих, узимајући у обзир и предлог Републичког јавног тужноца, а нештујући првостепену пресуду и по службеној дужности у смислу чл. 380, ст. 1. и 2. ЗКП, као и датих објашњења на седници већа, нашао:

Првостепена пресуда, у односу на оптужене Небојшу Стојковића, због кривичног дела изнуде у покушају из члана 180, став 1. КЗ Републике Србије у вези члана 19. КЗ СРЈ, окривљеног Предрага Вујићића, због кривичног дела фалсификовања исправе из члана 233, став 3, у вези става 1. КЗ Републике Србије, те у односу на окривљене Драгана Савовића и Горана Павловића, у вези отлапавања ових окривљених, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233, став 3, у вези става 1. КЗ Републике Србије, не садржи повреде, на које другостепени суд увек у жалбеном поступку нази по службеној дужности, у смислу члана 380, став 1, тач. 1. и 2. ЗКП, а у вези наведених кривично-правних радњи поменутих окривљених, изјављене жалбе бранилаца као и самог оптуженог Вујићића у односу на ова кривична дела, Врховни суд оцењује као неосноване.

С тим у вези, неосновано је истицање у жалби браниоца оптуженог Стојковића, да образложење пресуде садржи неки одговара образложењу за друго кривично дело, јер је по мишљењу Врховног суда, првостепени суд дао јасне прихватљиве разлоге у вези напред наведених делова пресуде, па су изјављене жалбе и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368, став 1, тачка 11. ЗКП, неосноване.

Чињенично стање, у вези утврђених одлучних чињеница је такође правилно и потпуно утврђено, а наиме да је оптужени Стојковић, заједно са III лицем, покушао озбиљном претињом да принуди оштећену [REDACTED] да на штету своје имовине, затвори своју играоницу, упутио претиње оштећеној да уколико у року од 3 дана не затвори играоницу, може свашта да јој се десн, може да јој нестане комплетна опрема, а затим, да је исте ноћи, објигена просторија оштећене у којој је била играоница, и из ње је изнета опрема.

Такође су правилно и потпуно утврђене чињенице, да је оптужени Предраг Вујићић, са личне карте, која потиче из Републике Српске скинуо фотографију и на исто место ставио своју, "дорацио" део печата, и тако направно

фалсификовану личну карту за себе, па су изјављене жалбе, у односу на поменута кривична дела због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања неосноване.

Такође је, правилно и потпуно утврђено утврђено чињенично стање у вези починених кривичних дела оптужених, Драгана Савовића и Горана Павловића и то извршеним кривично-правним радњама, којима су остварена сва битна објективна и субјективна обележја кривичног дела фалсификовање исправе, од стране обојице оптужених, и то Савовића - две личне карте и једне возачке дозволе на коју су стављене фотографије оптуженог, уместо ранијих оригиналних; и оптуженог Павловића - када су у питању две личне карте и једна возачка дозвола које је дело извршено, заменом фотографије на исти начин, па су у том смислу изјављене жалбе бранилаца и оптуженог Савовића и Павловића неосноване у односу на овај део осуђујуће пресуде за ова кривична дела, те истицање, да они поменута документа нису користили, као и да иста документа не би била у будућности злоупотребљена, правилно је првостепени суд, ове наводе као део изнете одбране, који се понављају и у жалбама, ценио као неосноване.

Кривично-правне радње оптужених, Стојковића и Вујићића су правно квалификоване као кривично дело изиуде у покушају из члана 180. став 1. КЗ Републике Србије у покушају у вези члана 19. КЗ СРЈ, односно као кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије, када се ради о оптуженом Вујићићу, те је по налагању Врховног суда, приликом правне оцене ових кривичних дела, првостепени суд дао прихватљиве разлоге, због чега су изјављене жалбе, у вези овог дела првостепене пресуде због повреде кривичног закона, неосноване.

Међутим, поступајући по службеној дужности, приликом правне оцене кривично-правних радњи оптуженог Драгана Савовића и Горана Павловића, Врховни суд је нашао, да се у овом случају ради о продуженом кривичном делу фалсификовање исправе, и код једног и код другог окривљеног, јер, извршена кривична дела представљају целину, како због јединственог умислаја починилаца, тако и због континуитета, везаног за време извршења кривичног дела, а наиме, да се ради о истоврсним, односно сличним предметима извршења, па је у овој пресуди дошло до преквалификације кривичних дела уместо три кривична дела фалсификовања исправе, тако што су окривљени Савовић и Павловић оглашени кривим и осуђени због извршења по једног кривичног дела фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ Републике Србије у продуженом трајању.

Врховни суд је поступио поводом изјављених жалби у овом случају по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП, означавањем при томе правне квалификације дела, која је блажа за оптужене.

Врховни суд је прихватио утврђене казне затвора, из првостепене пресуде за предметна кривична дела, оптуженом Небојни Стојковићу у трајању од 1 године, и оптуженом Предрагу Вујићићу у трајању од 3 месеца, обзиром, да

у овом жалбеном поступку у осуђујућем делу више не постоји стинај кривичних дела, те оптужене осудио на казне затвора као што је већ наведено, у временском трајању које је правилно утврдио, за ова кривична дела првостепени суд.

Поменуте казне су по мишљењу Врховног суда, одговарајуће тежини извршених кривичних дела, степену кривичне одговорности оптужених и проузрокованим штетним последицама на изјављене жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду и бранилаца оптужених као и оптуженог Вујисећа у овом делу због одлуке о казнама, су неосноване.

Истовремено, за учињена кривична дела, од стране оптужених Савовића и Павловића, Врховни суд је ове окривљене огласио кривим за напред цитирана кривична дела и осудио на казне затвора у трајању од по 8 месеци, налазећи, да су ове казне такође одговарајуће тежини извршених кривичних дела, степену кривичне одговорности и проузрокованим штетним последицама, те су ове (ефективне) казне нужне и неопходне, да би се према оптуженима постигла, као што је то случај и са оптуженим Стојковићем и Вујисећем, у односу на кривична дела за која их је Врховни суд огласио кривим и изрекао казне затвора, превенција, и то како у односу на њих саме, тако и на генералном плану.

Урачунавање притвора оптуженима, Врховни суд је извршио за период почев од 29.3.2003. године, јер задржавањем оптужених од поменутог датума, у суштини су ова лица лишена слободе, а овај датум је претходно датуму одређивања притвора од стране надлежног неистражног судије, због кога је он (овај датум) као почетак лишења слободе, означен у овој одлуци, од којег се урачунавање притвора овим окривљенима има рачунати.

У осталом делу осуђујуће пресеуде, као и у делу ослобађајуће пресеуде, Врховни суд је првостепену пресуду укинуо и предмет вратио на поповно суђење првостепеном суду, уважавањем жалби бранилаца свих оптужених, оптуженог Савовића, Павловића и Вујисећа лично, као и жалбе пуномоћника оптужених као тужилаца а из следећих разлога:

У односу на кривично дело неовлашћеног држања и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ у стинају са кривичним делом недозвољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, Врховни суд налази, да је изрека пресеуде у тој мери нејасна, да из исте нтеу видљиве кривично-правне радње оптужених Стојковића, Савовића, Нерића, Павловића, Вујисећа и Плавшића, појединачно учињених од сваког од окривљених, а које би чиниле битна обележја наведених кривичних дела, нарочито имајући у виду неопходно потребно одређивање индивидуалних радњи сваког од извршилаца. У тачки I. изреке пресеуде, за све оптужене наведено је да су, у просторијама стана у Опленачкој број 8а, у Београду, и у гаражи у Улици Алије Алијагића, неовлашћено држали ради даље продаје опојну дрогу која је набројана и описана у изреци пресеуде, и квантитативно одређена, као и да су у обе изнајмљене просторије окривљени држали ватрено оружје и муницију која је такође описана у изреци првостепене пресеуде.

Конкретно, оптуженима се ставља на терет да су сви "затечени у стану", у Београду у Улици Опленачка број 8а, а предње се понавља и у образложењу пресуде, мада из исте је видљиво, да је стан изнајмно оптужени Небојна Стојковић, а за гаражу, у којој су пронађени инкриминисани предмети из тачке 1. изреке, током поступка се и није могло утврдити, ко је заправо гаражу изнајмно.

При оваквим утврђењима, нејасно је образложење суда, на страни 105. пресуде, да се у конкретној кривично-правној ствари ради о саизвршилаштву и јединственом умнишљају свих окривљених и у односу на кривично дело из члана 245. став 1. КЗ СРЈ и у вези кривичног дела из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, ово тим пре, што суд у ставу другом на страни 105., наводи: "Суд је нашао да су наводи бранилаца окр. Плавшић Синише, окр. Перић Пенада неосновани (а везано за њихово истицање случајног затицања у стану у Опленачкој улици број 8а), код чињенице да су сви окривљени у вези са овим кривичним делима која им се оптужницом стављају на терет, бране ћутањем, те код чињеница да је окривљенима стављено на терет да су извршили кривично дело неовлашћено стављање у промет и држање опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним дело недовољеног држања оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, а све то у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, јер, судеко веће налази, да се овде ради о саизвршилаштву и јединственом умнишљају окривљених, јер су сви окривљени били свесни дела и хтели њихово извршење, те су иста учинили са директним умнишљањем.

Овакво уопштено, наушало образложење, без навођења конкретних доказа из којих се ове одлучне чињенице утврђују, по налажењу Врховног суда је неприхватљиво, поготову што у ставу другом на 106. страни суд даље наводи:

"Да су нелогични наводи браниоца окр. Перић Пенада и Плавшић Синише, да су се случајно затекли у спорном стану у време акције "Сабља", код чињенице, да је у стану затечено оружје, дрога, кана фантомка, полицијска униформа, фалсификована документа, а што све указује да су окрв. Плавшић и окр. Перић заједно са окр. Стојковић Небојном, Савовић Драганом и окр. Вујицећ Предрагом користили овај стан на дужи временски период, те да су наводно опојну дрогу, ватрено оружје, муницију и експлозивне материје набавили од ШН лица, у намери вршења кривичних дела а да су критичног дана 29.3.2003. године од стране полиције сви окривљени били затечени у спорном стану, и лишени слободе.

Према томе, неспорно је да су окривљени били затечени као што је већ напред речено у овој одлуци, у стану у Улици Опленачкој број 8а, када су лишени слободе, као што је и неспорно, шта је пронађено конкретног приликом у наведеном стану или утврђење првостепеног суда као неспорно, да су сви оптужени у изнајмљеним просторијама, све заједно, у описаном стану у Опленачкој 8а, и изнајмљеној гаражи у Улици Алије Алијегића, неовлашћено

држани ради даље пролаје... (у изречи пресуде описану дрогу и оружје) из овог образложења не произилази.

На поменуту повреду, указано је у свим изјављеним жалбама бранилаца и оптужених Савовића, Павловића и Вујинића лично, а на исту повреду и другостепени суд као жалбени пазив по службеној дужности.

С друге стране, жалбама окривљених, као и свих њихових бранилаца, нарочито се истиче, учињена битна повреда Законика о кривичном поступку предвиђена чланом 368. став 1. тачка 10. ЗКП, указивањем да је ова пресуда (првостепена), заснована на доказима на којима се по одредбама ЗКП не може заснивати. Врховни суд је посебно оценио ове наводе жалби и налази да је првостепени суд у овом делу, осуђујућу пресуду у односу на све окривљене, између осталог, донео и на основу потврде о одузетим предметима пронађеним у стану у Улици Опленачкој број 8. 29.3.2003. године, те службене белешке ОПУ-а Раковина од 3.3.2003. године као и из извештаја полицијске бригаде Другог одељења СУП-а Београд од 29.3.2003. године, те извештаја о крим. техничком прегледу лица места а поводом крим. техничког прегледа возила Рено 21. У том контексту, браниоци су се у својим жалбама позвали на одлуку Врховног суда Србије Кж.І 4/04 од 3.2.2004. године, односно на садржину ове одлуке, која је суштински применљива и у овој конкретној кривично-правној ствари.

Због тога Врховни суд налази, да се садржински првостепена пресуда, указује да се материјално стање које је утврђено овом пресудом на самим тим и кривца свих окривљених везано за ова кривична дела 245. став 1. КЗ СРЈ и 348. став 3. у вези става 1. КЗ заснива на доказу (потврди о привремено одузетим предметима од 29.3.2003. године као и службеној белешци ОПУ-а Раковина и извештаја полицијске бригаде Другог одељења СУП-а (све напред наведено у претходном ставу), што произилази несумњиво из образложења побијане пресуде, а из првостепене пресуде произилази да су критичном приликом, пре покретања кривичног поступка радници, лакше овлашћена службена лица Градског и општинских СУП-ова над окривљенима вршили и радње личног прегреса и претреса, просторија, да је потврда о одузетим предметима практично по казивању оптуженог Павловића сачињена у просторијама ОУП-а.

У том контексту ће првостепени суд, посебно ценити, на шта се посебно апострофира у жалбама бранилаца окривљених, одредбе члана 226. став 8. ЗКП, којима се између осталог прописује да је орган унутрашњих послова дужан, да осумњиченог одмах обавести о делу за које се терети и основима сумње, о праву да узме браниоца који ће присуствовати његовом даљем саслушању, да није дужан да без браниоца одговара на постављена питања, а на шта упућује и садржина одредбе члана 13. став 3. ЗКП, да ће се осумњичени упозорити, да све што изјави може бити употребљено против њега као доказ, а из садржине еписа, не произилази да су овлашћени радници СУП-а Нини поступали у складу са наведеним одредбама ЗКП.

Пресуда се може заснивати само на доказима изведеним по прописима ЗКП, који уосталом представљају гарант пре свега, заштите људских права окривљеног, али и квалитета пресуде, због чега управо, Законик о кривичном поступку и садржи низ одредаби о испитивању окривљеног, од којих је од посебног значаја напред наведена одредба члана 226. став 8. и члана 13. став 3. и став 6. ЗКП. Овде ваља напоменути да се осумњичени саслушава по правилима и на начин прописан закоником за саслушање окривљеног.

Како у конкретном случају окр. Павловић Горан, осумњичен за наведена кривична дела, од стране органа унутрашњих послова није поучен да узме браниоца у смислу члана 226. став 8. ЗКП и члана 13. став 3. става 6. ЗКП, а без овог упозорења је потписао потврду о привремено одузетим предметима, а о којој је напред било речи, како се пресуда између осталог заснива и на службеној белешки овлашћених службених лица органа ОУП-а, то наведене потврде не могу представљати доказ у овом кривичном поступку јер су стечене на начин супротан наведеним одредбама ЗКП, по налажењу Врховног суда.

Због тога основано се жалбама свих бранилаца наводи, да потврда напред наведена о привремено одузетим предметима од окривљеног Павловића, и наведена службена белешка сачињена на наведени начин, а употребљена као доказ у побијаној пресуди, представљају доказ на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати судска одлука, због чега се и првостепена пресуда по налажењу Врховног суда заснива на апсолутно битној повреди кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, због чега је морала због напред наведених разлога бити укинута, а на које повреде виши суд pazi по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

Ово тим пре што је чланом 18. став 2. ЗКП прописано да се судске одлуке, не могу заснивати на доказима који су сами по себи или према начину прибављања, у супротности са одредбама овог Законика, другог закона, Устава или међународног права.

На страни 100. у последњем ставу, првостепени суд наводи: "Такође, из службене белешке ОУП-а Раковица од 29.3.2003. године овај суд је утврдио да су приликом претреса стана у Раковници у Улици Опленачка број 8, пронађени предмети и то ништољ марке ЦЗ, модел 88... (уз набрајање даље предмета, одузетих из овога стана) а на страни 101.. да из извештаја полицијске бригаде Другог батаљона, чете за ИД заштиту од 29.3.2003. године, су пронађени у гаражи у Улици Алије Алијагића на углу са Гочком у Раковници оружје и експлозивна сретва (уз навођење истих), и да се овакво утврђење првостепеног суда супротно наводима на страни 103. у ставу 2. да је такође суд (првостепени) из дописа Секретаријата Београд Укр. Друго одељење од 28.6.2005. године број 02-2-1090/05 утврдио, да записник о претресању гараже критичном приликом 29.3.2003. године на углу Улице Алије Алијагића и Гочке у Раковници није сачињен, а да при томе саслушани сведоци на основу чијих исказа је суд засновао првостепену пресуду. [REDACTED] наводе и [REDACTED] да се све време трајања претреса налази у стану у Опленачкој број 8, те да за то време

уопште није видео да је сачињена потврда о одузимању предмета, те да је његов колега сведок [REDACTED] који то не спори, потврду сачинио на лицу места, понудио на потписе оптуженом Стојковићу који је одбио да исту потпише, а затим инспектор [REDACTED] ту потврду предао свом колеги [REDACTED] у те код исказа сведока [REDACTED], да је потврду о одузетим предметима сачинио његов колега Градског СУП-а [REDACTED] што је овај сведок и потврдио, док оба сведока наводе, да је потврда о одузетим предметима од [REDACTED] сачињена накнадно у просторијама Г. СУП-а а да су по речима сведока [REDACTED] ствари из потврде донете касније.

Ове супротности у исказима сведока [REDACTED] указују да је индикативно да је ту потврду, коју је сачинио инспектор [REDACTED] ико сем њега и видео, а искази поменутих сведока, [REDACTED] поготово да инспектор [REDACTED] у моменту сачињавања потврде ствари које су у њој наведене није ни видео, нити је знао да су пронађене а исту је насловно (потврду) на [REDACTED] јер је овај уопштено изјавио да су његове ствари, више него јасно указују, на оправданост жалбених навода свих бранилаца, о чему се и Врховни суд изјаснио у претходним ставовима, о заснивању првостепене пресуде, на доказу на којем се то не може чинити у смислу члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, а у ком контексту ће, првостепени суд у поновљеном поступку, посебно оценити ове жалбене наводе као и доказну снагу овог изведеног доказа а самим тим бити у прилици, да на несумњив начин законито и поуздано утврди постојање у односу на ова кривична дела члана (245. став 1. КЗ СРЈ и 348. став 3. у вези става 1. КЗ) кривичне одговорности и кривице оптужених.

Првостепена пресуда садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, и у вези кривичног дела убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, на штету оштећених [REDACTED] и њеног покојног супруга [REDACTED] за које кривично дело је оптужени Драган Савовић оглашен кривим, а оптужени Небојша Стојковић ослобођен од оптужбе, због кривичног дела из поменутог члана 114. став 1. тачка 3. Кривичног законика у вези члана 33. КЗ. У овом делу, првостепена пресуда је недовољно јасна, по налажењу Врховног суда, како у ослобађајућем тако и у осуђујућем делу, па су у вези с тим, основане изјављене жалбе оптуженог Савовића и његовог браниоца као и жалба пуномоћника оштећеног као тужиоца - породице [REDACTED] адвоката Зорана Кнежевића.

Наиме, правилно је нетакнуто жалбом оптуженог Савовића и његовог браниоца, да у образложењу пресуде, суд није на јасан начин повезао постојање материјалног доказа - пушке фабричког броја 692836 из које је пуцано на аутомобил, и панете повреде пок. [REDACTED] и његовој супрузи, а с друге стране између радњи - вађења пушке из реке Колубаре, вештачења исте и довођења у везу, да је том пушком, критичног дана пуцао оптужени Савовић.

Даље је основано нетицање у жалби браниоца оптуженог, да је недовољно образложење у списима, "а имајући у виду и фотодокументацију која се налази у списима", а при томе не објашњавајући (што је пропустно

првостепени суд), из којих доказа утврђује чињеницу која у суштини и није утврђена, да је пушку у реку Колубару бацио оптужени Савовић.

Одредбом члана 361. став 1. тачка 7. ЗКП недвосмислено је прописано, да ће суд одређено и потпуно изнети које чињенице и из којих разлога узима као доказане или недоказане, дајући при томе нарочиту оцену веродостојности противречних доказа, из којих разлога није уважио поједине предлоге странака, које одлучне чињенице из којих доказа утврдио и којим разлозима се руководи при решавању правних питања а што у конкретном случају, у овој кривично-правној ствари, по налажењу Врховног суда, није учињено од стране првостепеног суда. Наиме, оно што првостепени суд на страни 112. и 113. у наставку наводи, може се сматрати разлозима у контексту изнетог у претходном ставу, обзиром, да првостепени суд износи процесну трађу, не дајући при томе, никакве разлоге за утврђење да је оптужени Драган Савовић извршио предметно дело због чега и постоји битна повреда одредаба члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Ово тим пре, што из образложења суда: "На основу овако утврђеног чињеничног стања с обзиром да је оперативним радом полицајаца Градског СУП-а пронађена пушка из које је пуцано, аутоматска пушка марке ЦЗ М-70 ап 2, калибра 7,62 мм, фабричког броја 692836, а имајући у виду фотодокументацију која се налази у списима, те имајући у виду налаз и мишљење судских вештака балистичара и судског вештака медицинске струке, и упоређивањем чаура које су пронађене на лицу места као и 1 чауре која је пронађена у вратима возила марке "Мерцедес" сиво металик боје рег. број СУ 280-51 произилази да је суд нашао, да је кривично дело тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. Кривичног законика извршио окривљени Савовић Драган, који је дана ..." а да при томе, првостепени суд не износи шта је конкретно из фотодокументације која се у списима налази (из које од бројне документације) утврдио, користећи термин "а имајући у виду фотодокументацију која се налази у списима" у склопу осталих изведених доказа извео закључак о оптуженом Савовићу као извршиоцу овог кривичног дела у односу на покојног [REDACTED] а које закључивање је, за сада, по оцени Врховног суда нејасно и противречно.

Ово због тога, што није спорно шта се могло утврдити из фотодокументације која је снимљена на мосту изнад реке Колубаре код Обреновца, да није спорно да се окривљени Савовић налазио на овом мосту, где га држе припадници полиције, али је суд био дужан да образложи шта из овог закључка и како наведене фотографије повезује са утврђењем да је оптужени Драган Савовић извршилац наведеног кривичног дела убиства. Ово и због тога, и у ситуацији када је првостепени суд несумњиво утврдио да је у близини овог моста у реци Колубари пронађена наведена аутоматска пушка, поставља се питање валидности овог доказа у недостатку трађана као сведока, необезбеђеног лица места у току претходног дана, а затим проналажење пушке сутрадан, помоћу ронилаца, како произилази из образложења пресеуде, за сада је код оваквог стања ствари, закључак првостепеног суда, везан за његова утврђења у односу на ово кривично дело преурађен, поготову што из образложења првостепене пресеуде произилази да је окривљени Савовић показао лице места у, ком случају је требало навести да ли се ради о показивању лица места, али би с друге стране у контексту

свега напред изреченог посебно требало ценити, да ли би се судска одлука могла заснивати на таквом доказу, будући да свакој изјави осумњиченог морају да претходе упозорења о праву да узме браниоца који ће присуствовати његовом даљем саслушању, и упозорења из одредбе члана 13. став 3. ЗКП већ цитиране у образложењу ове одлуке. Међутим, фотографије оптуженог на мосту за сада се не могу сматрати никаквом изјавом окривљеног и о показивању места, те се на основу истих може констатовати, као што се основано у жалби браниоца окривљеног Савовића наводи, само о ономе што се на њима (фотографијама) налази, па је због тога нејасно како се оптужени, и на који начин доводи у везу са пронађеном пушком, имајући при томе у виду и навод у пресуди да је пушка пронађена оперативним радом полицајца Градског СУП-а (из чега произилази да је суд припаднике полиције саслушавао на основу што су сазнали оперативним радом, иако се они као сведоци могу саслушавати, само на околности које су им лично познате - што би опет могло представљати повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП. Због тога ће првостепени суд, у поновном поступку децидирано навести, шта је из ког доказа несумњиво утврдио, поготову из наведене фотодокументације, која се односи на пушку из које је извршено оцаљење муниције и лишавање живота покојног [REDACTED] те дати јасну каузалну везу и разјаснити у том смислу, однос оптуженог Савовића и пронађене пушке тачније, на основу којих доказа утврђује чињеницу да је пушку у реку Колубару бацно управо овај окривљени.

Такође је нејасно образложење првостепене пресуде на страни 114., да је суд неспорно утврдио да је оптужени Драган Савовић непаљиво више пројектила у правцу возила оштећеног сада појојног [REDACTED] а "Да је при томе, морало бити најмање још једно лице које је управљало возилом у коме се налазио оптужени Савовић, јер је немогуће и нелогично да оптужени Савовић истовремено непаљује више хитаца и да истовремено вози" - а предметна аргументација, из првостепене пресуде, заправо представља образложење за ослобађање од оптужбе оптуженог Стојковића за кривично дело из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, па су самим тим разлози, у ситуацији када је он за ово кривично дело оглашен кривим, такође недовољно јасни, и на шта је правилно указано у жалби пуномоћника оштећеног као тужноца.

По налажењу Врховног суда, нејасна је изрека првостепене пресуде као и образложење исте у вези кривичног дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, извршеног на штету [REDACTED], а за које је оглашен кривим оптужени Драган Савовић. Из описа радње из изреке, произишло би да су оштећеног [REDACTED] критичном приликом напала три лица (оптужени Савовић заједно са НИ лицима) уз примену силе су му одузели 68.000 ЕУР, неутврђену количину динара, лична документа, кључеве, и према изреци пресуде, одузети новац су санзвршноци поделили на три једнака дела, за која утврђења, у списима нису извођени докази, нити то произилази из исказа оштећеног [REDACTED]. Оштећени је, описујући догађај навео, да су га напала два лица, од којих је пред органима СУП-а препознао као извршиоца оптуженог Драгана Савовића, а на главном претесу је изјавио да међу оптуженима не препознаје извршиоца кривичног дела.

Исто тако, у вези извршеног кривичног дела разбојништва на штету [REDACTED] оштећени су детаљно описали, да су два лица ушла у њихов стан, представљајући се као полицајци, да су затим уз примену силе и претње њима одузели новац у износу од 1.200 ЕУР, а затим од 2.400 ЕУР и мобилни телефон, а у изреци и образложењу пресуде је утврђено, да су оптужени Савовић и Павловић деловали у заједници са трећим - III лицем, и да су одузети новац поделили на три дела, о чему у списима не постоји ни један доказ, нити је видљиво, на који начин је ове чињенице првостепени суд утврдио.

На поменуте нејасноће у пресуди правилно је указано у жалбама оптуженог Савовића и Павловића, као и у жалбама њихових бранилаца.

У вези кривичног дела тешке крађе из члана 204, став 1, тачка 1. Кривичног законика, извршеног на штету [REDACTED] обијањем куће, у изреци и у образложењу пресуде је набројано, да је оптужени Павловић као извршилац одузео 1.500 ЕУР, дечији пакит и то: златан ланчић, шест пари дечијих мишуша са каменчићима и алкице, три златне нарукнице и 1 женски златни ланчић, 1 златну нарукницу са плочницама, 4 аустријска дуката бушена, златну огрлицу дужине 20 цм, 5 дуката са ликом Фрање Јосифа, међутим према потврди о привремено одузетим предметима СУП-а Београд од 29.3.2003. године, том приликом је од оптуженог одузета кутија са накитом у којој се налази брош од бакра, 2 женска претена беле боје, 1 игла за кравату од жутог метала, 1 пар женских мишуша жуте боје са 5 плавих и 3 бела камена, 2 женске огрлице жуте боје те свежањ кључева и др., а приликом утврђења свог става, о оптуженом Горану Павловићу као извршиоцу наведеног кривичног дела, на страни 19. образложења пресуде, првостепени суд је одузете предмете описао према потврди од 29.3.2003. године, а на којој је, како произилази из напред изнетог, ишеу одузети предмети, идентични оним који су приликом извршења кривичног дела из куће оштећеног [REDACTED] нестали. Тачније ишеу идентични са оним описаним у изреци пресуде.

На поменуте противречности је такође указано у жалби окривљеног Павловић Горана и његовог браниоца, пак Врховни суд уважавањем истих, укинуо првостепену пресуду и у вези поменутог кривичног дела, односно кривично-правних радњи, везаних за ово кривично дело а због описаних нејасноћа и контрадикторности у пресуди.

Услед учињених битних повреда одредаба кривичног поступка на горе описани начин, из члана 368, став 1, тачка 11. ЗКП, у првостепеној пресуди је дошло и до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у вези постојања или непостојања саизвршилаштва свих оптужених у кривичном делу неовлашћеног држања и стављања у промет онојних дрога из члана 245, став 1. КЗ СРЈ (у ситуацији, када је потврду о одузетим предметима потписао само Горан Павловић, а када је суд као материјални доказ узео постојање панцилних линија оптуженог Павловића на флаши сока "Фанте" а од оптуженог Савовића на депљивој селотеји траци, котуру браон боје, а који предмети приликом сачињавања потврде о одузетим предметима из гараже у Београду у Ул. Алије

Адијангића уопште нису наведени).

Суд је утврдио, да су сви оптужени "затечени" у стану у Београду у Улици Опленачка број 8а, а током поступка није утврђено, да би сви у периоду између 2002. године и 29.3.2003. године када је уследило хапшење, боравили у изнајмљеним просторијама стана, као и да ли су сви вршили кривично-правне радње које су у пресуди везане за поменути стан и гаражу, који су радници полиције насилно отворили.

Даље, основано је по налажењу Врховног суда, указано у изјављеним жалбама браниоца оптуженог Савовића, као и њега самог, те у жалби оштећених као тужилаца, да у вези кривичних дела тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, на штету покојног [REDACTED] и његове [REDACTED] као и на штету [REDACTED] нису на потпуни начин утврђене све одлучне чињенице, због чега је основан став из жалбе наведених лица, дакле бранилаца и оптуженог Савовића, да узрочна веза између фото-документације на коју се суд у пресуди позива што је већ наведено, и пронађене пушке и пуцава из ње у пресуди није на потпуни начин утврђена.

С друге стране у жалби пуномоћника породице оштећених основано се наводи у својству оштећених као тужилаца, да је суд требао са више пажње да цени исказ сведока [REDACTED] те да поново саслуша [REDACTED] ово тим пре што је требало у вези са исказом поменутог сведока [REDACTED] саслушати и сведоке које је он помињао, тачније [REDACTED]

По налажењу Врховног суда, у поновљеном поступку потребно је извести наведене доказе цитиране, у жалбама пуномоћника оштећених као тужилаца, као и детаљније и потпуније утврдити одлучне чињенице у вези два кривична дела разбојништва из члана 206. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, како је то у претходним ставовима предложено од стране Врховног суда.

Дакле, уважавањем изјављених жалби бранилаца окривљених као и њихових лично изјављених жалби, како је то напред описано, Врховни суд је укинуо првостепену пресуду у односу на кривична дела описана у укидајућем делу пресуде (другостепене) и предмет вратио у поменутом делу на поновно одлучивање.

Због тога ће у поновљеном поступку, првостепени суд поново извести и ценили расположиве доказе, и утврдити потпуно и правилно чињенично стање за свако од извршених кривичних дела у односу на која је ова првостепена пресуда укинута, у том контексту, у односу на свако од извршених кривичних дела дати јасне и недвојмислене разлоге на основу којих је доказа и које чињенице утврдио (сходно цитираним одредбама члана 361. тачка 7. ЗКП) па ће бити у ситуацији да на прихватљив и потпуни начин у складу са законом,

образложи свој став о кривичној одговорности сваког од оптужених, имајући при томе у виду и остале наводе у изјављеним жалбама.

Жалба Окружног јавног тужноца, изјављена у односу на све окривљене због одлуке о казни, имајући у виду другостепену одлуку Врховног суда у смислу пренаменог дела, као и укинутог дела првостепенне пресуде, за сада је безпредметна.

Овом пресудом, Врховни суд је према оптуженима Драгану Савовићу и Горану Павловићу продужио притвор који је решењем Окружног суда у Београду К. број 9817/03 од 27.2.2006. године продужен, а до даље одлуке суда из следећих разлога:

Наиме, по оцени Врховног суда разлози за задржавање у притвору окривљеног Савовића, прописани одредбом члана 142. став 2. тачка 1. ЗКП, и даље стоје, јер се окривљеном ставља на терет кривично дело тешког убиства из члана 114. став 1. тачка 3. КЗ, за које се прописана казна затвора у трајању од 30 или 40 година, те је продужење притвора до даље одлуке суда оправдано, имајући у виду начин извршења кривичног дела и испољену безобзирност према људском животу, тим пре што је окривљеном стављено на терет лишење живота сада пок. Секулић Мирослава а при томе и довођење у опасност живота више лица, а што све чини посебно тешке околности кривичног дела, с друге стране је окривљени у дужем временском периоду и то у континуитету, коришћењем лажних докумената, скривао свој правни идентитет, а самим тим и место боравка, што представља особиту околност које указују на основану бојазан да би се окривљени, уколико би се нашао на слободи, могао крити односно дати у бекство и на тај начин постати недоступан суду.

Такође, по налажењу Врховног суда, разлози због којих је притвор према оптуженом Павловић Горану одређен и даље стоје, тачније он је предвиђен одредбом члана 142. став 2. тачка 3. ЗКП, јер је исти раније више пута осуђиван, што несумњиво произилази из извештаја из казнене евиденције за овог окривљеног, а што опет указује на основану бојазан да окривљени уколико би се нашао на слободи могао поновити односно наставити са извршењем кривичних дела.

При томе, оптуженима се притвор има рачунати од дана почетка задржавања истих у притвору – тачније 29.3.2003. године, уместо од датума одређивања притвора од стране истражног судије како је то било одлучено у првостепеној пресуди, а на поменуто неправилно рачунање притвора је основано указано у жалби браноца оптуженог Горана Павловића, с тим да ће притвор који је према окривљенима продужен трајати до даље одлуке суда, а све у смислу одредбе члана 394. став 5. ЗКП.

Из изнетих разлога, на основу члана 389. став 1. и 391. став 1. ЗКП, Врховни суд Србије је одлучио као у изречи ове пресуде.

Заштеничар
Јолан Мадарас, с.р.

Председник већа – судија
Никола Јатинковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ инсертације
Мирјана Ђурић

КО

